

TRIVIUM EGYESÜLET
4/N SZÖVEG

Emma Jane visszahőkölt, ahogy a Hatodik sugárút és a Nyugati Ötvenedik utca sarkán a régi Exxon felhőkarcoló tövében a viharos erejű szél épp szembe kapta, és megtépte szőke haját. Ahogy önvédelemből oldalra rántotta a fejét, úgy érezte, mintha jégkockák csilingelnének a dobhártyáján. Az eső nem igazán zavarta; született angolként gyerekkorában hozzászokott az efféle hirtelen jött záporokhoz, ám a Manhattanre zúduló orkán ezúttal kíméletlenebbnek bizonyult, mint egykor a dél-manchesteriek, és az esőcseppek jégszilánkként szurkálták arcbőrét. Már-már úgy tűnt, rögvest havazni fog.

November másodikán? Nem lenne ritkaság.

És naná, hogy a telefon is épp akkor kezdett el csörögni, amikor Emma Jane rászánta magát, hogy üzembe helyezi kompakt esernyőjét, melyet eddig fölös ballasztként cipelt magával táskája mélyén, legalább négykilónyi egyéb, vészhelyzetre tartogatott holmival egyetemben.

Elsőre nem is tudta eldönteni, mihez kapjon, az esernyőhöz vagy a trillázó mobilhoz, azt pedig pláne nem, mit kezdjen a közeli Lacy'sből magával hozott latte macchiatóval. Átvette a műanyagpoharat a baljába, s jobbjaival turkálni kezdett az alkarjáról lógó táskában. Mindezt úgy, hogy közben nem csak a szél lökdöste, de a földalatti lépcsőjéről felsietők sem kímélték. New York City belvárosában még szép, napos időben sem tanácsos ráérősen lézengeni a reggeli csúcs alatt, nemhogy ilyenkor, amikor a munkába igyekvők hangulatát még eső is keseríti. Emma Jane sodródott hát a tömeggel, és az esernyőt egyelőre hanyagolva, sikerült előhalásznia Sony Xperiáját. Viszonylag új volt, elég drága készülék, amit ő magától nem vett volna meg; de ezt Kyle-től kapta a harmincadik születésnapjára, két héttel a szakításuk előtt.

Nem akart erre gondolni; sodródott tovább az Exxon irányába, és hunyorított, amikor az eső szemközt paskolta. Láтта, hogy a kiadóból keresik, méghozzá Noah Vandemeer, a fiatal gyakornok.

– Rögtön ott vagyok – krákgotta Emma Jane, mellőzve az olyan fölöslegesnek tűnő, társadalmi rítusokat, mint a köszönés vagy a hívás okának meghallgatása. – Türelem!

– Nem sürgetném én, Miss Watson – jött a szokatlanul kimértnek tűnő válasz, ami arra utalt, hogy valaki más is hallja ezt a társalgást –, de az a helyzet, hogy a tízórás ügyfele telefonált az imént, és üzente, hogy perceken belül megérkezik.

– Mi?! Nincs is tízórás találkozásom! Kiről beszélsz?

– Miss Nadine-ról.

– Luna?! – képedt el Emma Jane, és az emlékezetében keresgélt. Hirtelenjében nem tudta eldönteni, ő kavart-e össze valamit, vagy csak a világ állt fejre ezen a csodás napon. – Ő... délután egyre jön!

– A jelek szerint ő másképp tudja.

Hát, persze, naná! Luna mindent másképp tud, mindent mindig jobban tud. Nincs tévedés; délután egykor kellene találkozniuk, de a kedves ügyfél hozza a szokásos formáját. Nyilván, önkényesen döntött egy korábbi időpont mellett, és eljätssza, hogy ezt beszélték meg, kifejezetten azért, hogy őt ezzel is idegesítse. És hogy lejárassa. Feltételezhetően, a közvetlen, állandóan élcelődő Noah most azért ilyen komoly, mert ott állhat a közelben a főnöknőjük.

És valóban.

– Miss Watson – folytatta Noah az iménti, fontoskodó hanghordozással –, Mrs. Aronson tudni kívánja, mikorra érkezik be. Nem akarjuk megvárakoztatni Miss Nadinet.

– Már az Exxon tövében vagyok – felelte bosszúsan Emma Jane –, perceken belül ott leszek... de esküszöm, nem én vagyok késésben, az ügyfél jön túl korán.

– Várj! – Pár szusszanásnyi csend, aztán ismét Noah, immár bizalmasabban. – Igyekezz! A főnökasszony szokatlanul feszült ma. Ne húzd ki nála a gyufát, Hermi!

– Te pedig nálam ne! – sziszegte Emma Jane. – Tudod, mennyire utálok, ha így nevezel!

– Nyugi, Hermi, őrizd meg a hidegvéred, szükséged lesz rá! Az ügyfeled eléggé kiakadt, amikor meghallotta, hogy még nem vagy bent!

– Képzelem.

Emma Jane elmormolt magában egy visszafogott szitkot, de nem mondta ki hangosan, mire gondol. Egy pletykafészek gyakornok előtt nem illik kifejtene a véleményét a kiadó megkülönböztetett ügyfeléről. Aki szándékosan korábban jön, és még ő van kiakadva!

De hát, ez van, ezt kell szeretni! Luna – alias Luise Nadine, ismert celeb – nem éppen a türelméről és a kedves modoráról híres. A kiadótulajdonos, Mrs. Aronson viszont valami okból szívügyének tekinti, hogy mindenben egyengesse a nagyreményű „író” botránykönyvének elkészültét, és egy esetleges vitás helyzetben tutira nem a saját alkalmazottja pártját fogná. A szerző most hatalmas előnyt élvez a szerkesztőjével szemben. Akár ki is rúgathatja.

Talán ezzel a húzásával épp ez a célja! Luna meg akar szabadulni tőle, attól a szerkesztőtől, aki megpróbál olvasható könyvet varázsolni ebből az irodalminak a legnagyobb jóakarattal sem nevezhető, fürmedvény szövegből.

– Rögtön ott leszek – mormolta kedvetlenül. – De ha időközben megjön...

– Akkor még tampont is cserélsz?

– Mi?! – Beletelt pár másodpercebe, mire leesett neki, hogy a srác a „megjön” ige mellékes jelentését forgatta ki. – Kíméld meg, nyomi! Ma nem vagyok ilyenekre hangolódva!

– Mert már épp... *megvan?!*

Noah nevetett, és további kamaszos poénokat kezdett felvezetni, de Emma Jane kinyomta a telefont. Még az utasítást sem mondta el, hogy mit tegyen a gyakornok, ha a nő hamarabb érkezik a kiadóba, mint ő. Majd csak szóval tartja a buta vicceivel.

Amitől, persze, Luna csak még jobban ki lesz akadva.

De kit érdekel?!

Ostoba, rátarti nőszemély, aki valósággal becsörtetett az ismert sztárok világába, és elsodorta, felrúgta azokat, akik megpróbáltak az útjába állni. Néha szó szerint. De valahogy mindig megússza, és a botrányai csak még inkább növelik a népszerűségét és a rajongói táborát. Ő pedig kíméletlenül kihasználja, amit a sorstól kapott; magasan hordja az orrát, és örömét leli abban, hogy megalázhatja mindazokat, akiket nem pártolt úgy a szerencse, mint őt.

Emma Jane viszont kedves, megértő személyiségnek tartotta magát, aki úgy nőtt fel, úgy járta végig a gimnáziumot Minnesotában, és az egyetemet New Yorkban, hogy nem tudott olyanról, aki bármilyen okból utálná őt. Remekül kijött még azokkal is, akik az élet majd' minden területéről másképp vélekedtek, mint ő. De ez a Luna... ez egy megátalkodott! Maga a tetet öltött gonosz!

Míntha csak a sors büntetése lenne, ezért a gondolataért, úgy hátba taszították, hogy megroggyant, bal kezének ujjai összeszorultak a kávé poháron, annak leugrott a fedele,

a tejeskávé kilöttyent, és barnás foltot hagyott az álla alatt, a vékony, mályvaszínű blúzon.

– Óóóó! – fakadt ki Emma Jane. Bedobta a poharat a maradék kávéval együtt egy szemetesbe, és miközben a mobiljával meg a kézfejjével akaratlanul is törölgetni próbálta a foltot, ismét meglöktek, és kis híján orra bukott. – Vinne el az ördög!

Tulajdonképpen, amikor elmotyogta, maga sem tudta, hogyan érti ezt a mondatot. Azt szidalmazta, aki meglökte? Vagy ezeket a nem túl kedves szavakat inkább Lunának szánta? Vagy egyfajta mentsvárnak? Mármint, hogy: bár csak vinne el *engem* az ördög, hogy ne kelljen szembenéznem ennek a napnak a folytatásával?

És épp ekkor, ebben a kritikus pillanatban hallotta meg azt a pittyegést, amely azt jelezte, hogy üzenetet kapott.

De nem Noah-tól, mint azt tippelte volna. Valaki mástól. A Facebookról.

Ebben a zavart, félig ázott, lekávézott blúzós állapotában, gépies mozdulattal fogadta az üzenetet.

„*Ha akarod, én elviszlek.*”

Mi? Mi? Mi vaaan?!

Emma Jane bután meredt az okostelefonjára, és nagyokat pislogott.

Támadt egy olyan ostoba érzése, hogy iménti kifakadására érkezett ez a reakció. Mármint, maga az ördög jelezte ily módon, hogy a kívánsága meghallgatásra talált: jön, és elviszi. Ámde, tényleg, a Bukott Angyal a Facebookon kommunikálna? Épp ővele?!

Miközben Emma Jane az Exxon épület főbejárata felé sodródott, pár kattintással tisztázta a helyzetet. Nem a Sátán küldte az üzenetet, hanem egy Morgan Wade Barnes nevezetű valaki, aki egy tegnap esti Facebook bejegyzésére írta a fenti kommentet.

Ő maga osztott meg egy kéretlen hirdetést, a *Caribbean Pearl* óceánjáróra történő helyfoglalásról, és a vágyott luxusutazásról. Méghozzá azzal a megjegyzéssel, hogy „Könyörgöm, vigyen el valaki!”

Eddig csak nevető vagy vigyorgó emotikonok érkeztek válaszul. Ismerősei, barátnői reagáltak le felszínes lájkolással vagy vicces szmájlikkal a megnyilvánulását. Ez a valaki – ez a Morgan Wade Barnes – volt az első, aki szavakkal is: „*Ha akarod, én elviszlek.*”

Emma Jane megtorpant, de csak egy pillanatra, mert bár a földalattiból kiáramlók sodrából már kikerült, az orkán ismét képen hajította vagy kétliternyi, hideg esővízzel, és az ilyesmi nem tesz jót az álmodozásnak.

De ki ez az akárki? És mit akart közölni ezzel a hozzászólásával? Ha viccelődni próbált, vagy humoros megjegyzésnek szánta, miért nem tett a szöveg végére szmájlit?

„*Ha akarod, én elviszlek.*”

Komolyan gondolja?! Hülyeség! Már hogy is gondolhatná!

Vagy mégis?